

Babakale'de doğanın, denizin ve kuşların insanlardan daha baskın olduğu bir ortamda, dünyanın adeta engin bir ufka açıldığı burnun ucunda bir evde hem beraberiz, hem de bireysel ve işitsel yolculuklarımızın seyrinde... Aklımızda ve masada sorular; gördüklerimizi ne kadar işitebiliriz? İşittiklerimizi ne kadar görebiliriz? Görüntüleri sese, işittiklerimizi farklı bir deneyime nasıl tercüme edebiliriz... Garp Sessions "Daring Auralities" katılımcısı olduktan sonra, bu deneyimin de vermiş olduğu ilhamla, Yapı Kredi Kültür Sanat'ta Didem Yazıcı Küratörlüğünde gerçekleşen "Hayat, Ölüm, Aşk ve Adalet" sergisi kapsamında, "bir sergi turu" adlı işimi, katılımcıların kulaklıklarından duydukları bir hikaye eşliğinde onları yönergelerle sergi mekanında bir izleği takip etmeye davet eden bir performans olarak kurguladım. Sergi mekanında, sergiyi gezen bedenlerin seyrinin ve zamanın akışının da birer unsur olarak sürece dahil edildiği işitsel bir tur olarak kurguladığım ve de sergide yer alan eserleri açıklama çabasımdan ziyade onlarla farklı ilişkilene biçimleri öneren bu performans metninden bazı bölümleri aşağıda sizlerle paylaşıyor, mümkünse gözlerinizi kapatıp bir başkasının metni size okumasını ve sizin de duyduklarınızı gözünüzde canlandırmaya çalışmanızı öneriyorum.

"bir sergi turuna" hoş geldiniz.

Sanırım kendimi tanıtarak başlamanam lazım.

Gerçi ben hep merak etmişimdir; tanışmak için illa isimleri öğrenmek şart mı?

Epey uzun bir süredir kullanmadığım için ismimi hatırlamıyorum, bunu çok da umursadığımı söyleyemem.

Zaten aslında burada bulunma sebebiniz birileriyle tanışmak değil, birlikte sergiyi gezmek; yoksa yanılıyor muyum?

.....

yüzünüzü cam çerçeveden dışarıya, Galatasaray Meydanı'na dönebilir, bir yandan beni dinlerken bir yandan da dışarıda çekilmekte olan filmi izleyebilirsiniz.

.....

Sergi turumuzun bir sonraki durağına ilerlemeden, hadi birazcık daha dışarıyı izleyin.

Hani size ismimi unuttuğumu söylemiştim ya, bunun sebebi de, aslında çok ama hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok uzun bir süredir, hem

+Hayatında en çok ne için minnettarsın?

-Son zamanlarda birçok şey için minnettar hissediyorum, sanırım en çok şükran duyduğum ise sevme ve sevilme kapasitem. Oldukça yoğun bir zamandan geçerken ilk defa kendimi -normalde hissedeceğimin aksine- kaybolmuş hissetmiyorum. Her sabah mutlu uyanıyor ve çalışmaya başlıyorum.

insan arasına hiç çıkmamış, hem de bulunduğum yerden hiç çıkmamış olmam. Mesela sinemaya en son ne zaman gitmişim hatırlamıyorum, artık pek de önemi yok. Gerçi sık sık sizin bulunduğunuz noktaya gelip şu dev “çerçeveden” izlediklerimin bir sinema filmi olduğunu hayal ediyorum.

Sizin gördüğünüz kalabalığın yarısının bile sahneden gelip geçmediği, ender de olsa bazen kimsenin çerçevenin içine girmediği alacakaranlık saatlerinde.

Neyse ki izlediğim film türlerine dair çeşitlilik çok; her tür insanın ve hatta sık sık sokak hayvanlarının da rol aldığı trajediler, komediler, polisiyeler, romantik aşk filmleri, melodramlar, gerilim ve korku filmleri, bilimkurgular... ne ararsanız yer alıyor bu çerçevenin içinde.

Turumuzun sonuna gelince söz veriyorum size bu çerçeveden bakarak hayalimde kurguladığım en son romantik bilim kurgu filmi anlatacağım.

....

Sona geldik.

Şimdi size söz verdiğim filmi anlatacağım.

Filmin adı için bu sergi turunun başlığından ilham aldım.

“romantik bir bilim kurgu”

Çoğunuz Titanik filmi izlemiş olmalısınız.

Hani Kate Winslet ile Leonardo Di Caprio'nun ünlü ‘uçma sahnesi’ var ya.

Şimdi sağ tarafınızda, biraz yukarıda duran Akdeniz Heykeli, Kate Winslet’in o sahnedeki pozunu anımsatmıyor mu size de?

Ancak bu sefer cinsiyeti yok o heykelin ve de batan bir gemiden ölüme değil, gemide patlak vermiş bir pandemiden kaçmak ve yaşamak için kendisini önümüzdeki denize atıyor.

†En değerli hatıran nedir?

-Bir keresinde Babakale'deki evin önündeki iskele hala yerindeyken gün batımında yüzmeye gitmiştik. Denizin orada gördüğüm en güzel haliydi, hava mükemmeldi ve biraz çakırkeçiydim. İskelenin üstünde kafalarımız denize sarkacak şekilde sırtüstü uzandık ve gün batımını tersten seyrettik. O noktada büyüklü bir şeyin olduğuna neredeyse eminim: O kadar çok şeyi kendi içimde gözebildim ve öylesine o ana teslim oldum ki mutluluktan gözlerimden yaşlar akıyordu. Öforik bir andı ve benim için çok değerli bir Babakale hatırasıydı.

Evet doğru duydunuz; şimdi önünüzdeki Galatasaray Meydanı'nın bir deniz olduğunu , tam da hani serginin içindeki merdivenlerden yukarı çıkarken dikkat etmenizi rica ettiğim figürlerle dolu bir deniz olduğunu hayal edin.

Nasıl bir deniz mi; hatırlatıyorum: “deniz canlılarının ve sevgililerin yüzdüğü, aşkın ve dişil hazzın kutlandığı, cinselliğin olumlandığı bir deniz.”

Aşağıdaki polislerin yavaş yavaş zihninizde midyelere dönüşmesine izin verin.

Yapıştıkları kayalıktan özgürleşsinler ve denizde serbestçe yüzmeğe başlasınlar.

Siyah, sert kabuklarının içindeki “manto” adlı ince zarın içinden gökkuşağı renklerinde çıkıp denize dağıldıklarını hayal edin.

Kabukları açılrsa da ölmeğen türden bunlar.

Denizin kendisi de içindeki canlılar gibi renkten renge girmeye başlar...

Veeee heykel kendisini denize atar.

Tam o sırada aşağıdaki 50.

Yıl Anıtının 50 kollu fantastik bir ahtapota dönüştüğünü görürüz.

Ahtapot kollarıyla denize atlayan figüre sarılır, ikisi birlikte sevişerek denizin derinliklerine doğru dalmaya devam ederler ve SON.

+Aşk ve şefkatin hayatındaki rolü ne?

-önemli rolü var. Bazı koşullar bir araya geldiğinde birden çok fazla şey hissedebiliyor ve şehvet duyabiliyorum. Durum sakinleştğinde, neden ve nasıl hissettiğimi daha net anlıyorum. Bir hissin farkındalığı da bir şey üretme motivasyonumun kaynağı oluyor. Bu anlık duyguları sakinleştiren ise aşk çünkü bence aşk heyecan anını yok ediyor: Aşkın zirvesi, aslında artık aşk değil ama daha çok tutku veya hırs, ve aşk onu odaklı ve idealize edilmiş bir histen daha az yönelimli ve bütüncül bir hisse dönüştürüyor.

We're both together and in our individual and auditory journeys in Babakale where nature, the sea and the birds are more dominant than humans, at a house on the tip where the world opens up to a broad horizon... Questions are on the table and in our minds; how much can we hear what we're seeing? How much can we see what we're hearing? How can we translate sight to sound and sound to a different experience? After being a participant of Garp Sessions "Daring Auralities", and inspired by that experience, I realized "an exhibition tour" as a performance piece which invites the audience to follow a tour through directions while listening to a story from their headphones, as part of the exhibition "Life, Death, Love, and Justice" curated by Didem Yazıcı at Yapı Kredi Culture and Arts. I'm sharing excerpts from this performance text I conceptualized as an auditory tour in which the movements of the bodies in the exhibition space and the passing of time become aspects integral to the process, and which suggests alternative ways to engage with the works in the exhibition rather than trying to explain them. If possible, I propose you close your eyes, have someone else read you the text, and try to visualize what you hear.

Welcome to "an exhibition tour."
I guess I need to first introduce myself.
Though I have always wondered; is it necessary to learn one's name to meet them?
I don't remember my name as I haven't used it in so long and I can't say I care about it too much.
The reason you're here is not to meet people anyways, it is to see the exhibition together; or am I wrong?

.....

You may turn to face out of the windows to Galatasaray Square and watch the movie being shut outside while you're listening to me.

.....

Before we move on to the next step of our exhibition tour, go and have another look outside. Remember I told you that I didn't remember my name? The reason for that is that I haven't been among people and even haven't left where I am in such a long time you wouldn't be able to imagine. For example I don't remember when was the last time I went to the cinema, and it doesn't really

†For what in your life do you feel most grateful?

- I feel grateful for lots of things but lately, I guess, the thing I feel most grateful for is the sense of my capability to love and be loved. Going through a very busy schedule, I feel that I am not lost for the first time - as I would normally be - rather I am happy to get up every morning, and happy to start working.

matter anymore.

Though I often come here to where you stand right now and dream that what I see from this huge glass frame is a movie.

At dusk when not even half of the crowd you are seeing now passes through the scene, when sometimes, though rarely, no one is in the frame. Anyways the genres I watch are varied; tragedies, comedies, action movies, romances, melodramas, thrillers and suspense movies, sci-fis where all kinds of people and even often street animals take part... You can find anything you're looking for in this frame. When we reach the end of our tour, I promise to tell you about the latest romantic sci-fi movie I fictionalized looking out of this frame.

....

We're at the end.

Now I will tell you the movie as promised.

I was inspired by the name of this exhibition tour for the movie.

"a romantic science fiction"

Most of you must have seen Titanic.

Remember the famous 'flying scene' of Kate Winslet and Leonardo Di Caprio?

Doesn't the Mediterranean Sculpture standing to your right, a little bit high up, remind you of Kate Winslet in that scene?

But this time the sculpture doesn't have a gender and it jumps to the sea from the sinking ship not to its death but to escape the pandemic that broke in the ship.

Yes you heard it right; imagine that the Galatasaray Square in front of you is a sea full of the figures I asked you to pay attention to while going up the stairs in the exhibition.

I'll remind you what kind of a sea: "a sea where sea creatures and lovers swim, where love and female

+What is your most treasured memory?

-There was one time, while the deck at the beach in front of the house in Babakale was still there, when we went to swim at sunset. It was the most beautiful sea I had ever seen there, the weather was peachy and I was slightly tipsy. We laid down on our backs on the deck, our heads hanging from the deck towards the sea and watched the sunset upside down. I'm pretty sure something magical happened at that moment, I was able to figure out and surrender to a lot of things and I felt so ecstatic that I had tears in my eyes. It was a euphoric moment and a highly treasured Babakale memory.

pleasure is celebrated and sexuality is affirmed.”

Let the police downstairs turn into mussels in your mind.

Let them cut adrift from the rock they have clung to and swim freely in the sea.

Imagine them coming out in rainbow colors of the thin membrane called the “mantle” inside their black, rigid shells and spread in the sea.

These are the kinds that don’t die even if their shells open.

The sea itself, like the creatures in it, starts to turn from one color to another...

Aaaand the sculpture throws itself to the sea.

Right at that point we see the 50th Year Monument downstairs turn into a 50-armed fantastic octopus.

The octopus hugs with its arms the figure that jumps into the sea, the two of them continue diving into the depths of the sea making love and.... THE END.

+What roles do love and affection play in your life?

-It plays an important role. When certain conditions come together, I can immediately feel a lot and become lustful. Once the situation calms down, I begin to clarify why and how I felt, and the awareness of a feeling is the source of my intention to produce. What calms these momentary feelings is love because for me love dissolves the moment of enthusiasm; the peak of love, which isn't love anymore, it's more like passion and ambition, and love turns them into a less directional and total feeling rather than a very focused, idealized form of feeling.